

Arrest

nr. 288 545 van 5 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U bent hondenliefhebber en toen u negentien was kocht u een hond die u P. (...) noemde. Uw moeder die gelovig is beschouwde de hond echter als een onrein dier. Toen uw moeder op een bepaald moment uw hond zag, begon ze luid te schreeuwen waardoor P. (...) schrik kreeg, het op een lopen zette en overreden werd. U begreep niet waarom de islam een lief dier als een hond als onrein beschouwt en begon een afkeer voor de islam te ontwikkelen. Een drietal jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bekeerde uw zus E. (...) (O.V. (...)) zich tot het christendom. Ze kwam in de problemen en moest samen met haar partner het land verlaten. Ze verzochten op 25 april 2019 in België

om internationale bescherming. Hen werd op 22 maart 2021 de vluchtelingenstatus toegekend. Enkele jaren nadat uw hond overreden was, leerde u T. (...) kennen en jullie begonnen een relatie. Jullie gingen ook samenwonen. Op een bepaald moment vroeg T. (...) u waarom u niet geloofde en u vertelde haar dat u wel in God gelooft maar niet in de islam. Vervolgens legde u haar uit dat er veel leugens zijn in de islam. T. (...) vertelde u dat ze zich bekeerd had tot het christendom en bezorgde u een Bijbel. Ze vertelde u niet veel over het christendom en zei u dat u zelf de Bijbel moest lezen en uitzoeken wie de ware God is. Aangezien uw zus zich eerder tot het christendom bekeerde, was u nieuwsgierig. U begon het boek te lezen en raakte stilaan overtuigd. U kon echter niet met uw vriendin over het geloof spreken omdat er in uw zaak – u werkte als tattoo-artist – veel klanten over de vloer kwamen. In 1398 (Iraanse kalender, 2019-2020 in de Gregoriaanse kalender) kwam u in de problemen met uw tattoo-shop. Een oudere buur belde de politie wegens geluidshinder. Uw tattoo-apparaten maakten immers nogal wat lawaai. De politie kwam langs maar u kwam er met een verwittiging van af. U deed verder met uw activiteiten en werd later nogmaals opgeroepen door de politie. Dit keer werden al uw toestellen in beslag genomen. U werd verwittigd dat indien u nog eens betrapt zou worden u zich aan een boete kon verwachten. U kocht nieuwe toestellen en ging opnieuw aan de slag. Tevens ging u het gesprek aan met uw klagende buurvrouw. U probeerde tot een vergelijk te komen. De dame bleek vriendelijk en inschikkelijk. U deed haar boodschappen en sindsdien waren er geen problemen meer. U verdiepte zich al die tijd verder in de Bijbel. Op 25 mordad 1399 (15 augustus 2020) besloot u uw hart aan Jezus te geven. Sinds die dag beschouwt u zichzelf als christen. Op een nacht kwam uw vriend, buur en collega R. (...) op bezoek en hij zag dat u het boek op uw bed had liggen. Hij vroeg of u zich bekeerd had en u antwoordde dat het zijn zaken niet waren. De discussie escaleerde, jullie slingerden verwijten naar mekaars hoofd en R. (...) vatte u bij uw kraag. Toen R. (...) uw huis verliet, zei hij dat hij ervoor zou zorgen dat u opgehangen werd. U probeerde R. (...) tevergeefs te bellen. Uiteindelijk ging u naar het huis van uw ouders die niet meteen wisten wat te doen. Ze trommelden daarom uw broers A. (...) en R. (...) op. Jullie probeerden te bellen naar uw vriend R. (...), die niet opnam. Uw moeder ging daarop naar zijn huis om poolshoogte te nemen. Ze sprak met zijn moeder en vroeg waar hij was. Uiteindelijk slaagde uw familie erin om uw vriend R. (...) telefonisch te bereiken. Hij herhaalde dat hij ervoor zou zorgen dat u uw verdiende straf zou krijgen. U besloot het land te verlaten. Uw vriend M. (...) hielp u een smokkelaar te vinden. Op 18 shahrivar 1399 (8 september 2020) verliet u Iran om na een moeilijke reis – zo verbleef u lange tijd in Griekenland waar u een tweetal weken wegens illegaal verblijf werd opgesloten – in België te belanden waar u op 13 september 2021 om internationale bescherming verzocht. In België gaat u naar een katholieke kerk en woont u bijeenkomsten bij van uw kerkgemeenschap. U post ook christelijke berichten op Facebook. U wil zich graag laten dopen maar u moet eerst lessen volgen en er is vooralsnog geen tolk beschikbaar. R. (...) informeerde na uw vertrek uit Iran een drietal keer bij vrienden naar u. U weet ook zeker dat uw vriend R. (...) u heeft verraden bij de autoriteiten. U vreest dan ook dat u bij terugkeer naar Iran geëxecuteerd zal worden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje), uw mellikaart (nationale kaart), een attest van een kanunnik van het bisdom Namen, d.d. 25 juli 2022, waarin hij bevestigt dat u regelmatig de kathedraal van Namen frequenteert en dat u de intentie heeft om zich te laten dopen en enkele documenten waaruit blijkt dat u onderweg naar België enige tijd in Griekenland en in Italië verbleef. U legde ook een attest d.d. 28 juli 2022 neer waaruit blijkt dat u sinds 29 juni 2022 ambulantly opgevolgd wordt bij Carda. Na afloop van uw persoonlijk onderhoud bezorgde u nog een mail met een inhoudelijke opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud, screenshots waaruit blijkt dat u onderweg in Albanië bijna verdronken was en een filmpje in verband met uw aankomst in Griekenland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legde weliswaar een attest neer waaruit blijkt dat u ambulantly behandeld wordt door Carda. Echter, uit dit attest blijkt geenszins dat u niet in staat zou zijn om door de asielinstanties gehoord te worden. Overigens gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat er volgens u geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (Vragenlijst BPN DVZ, vraag 1). Uit uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bleek bovendien dat u in staat was om op een coherente wijze uw problemen uit te doeken te doen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin

van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U heeft immers uw bekering tot het christendom niet aannemelijk gemaakt.

Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker.

Uw verklaringen over uw bekering tot het christendom zijn echter ontoereikend.

Zo is het uiterst bevreemdend dat u niet wist hoe uw vriendin T. (...) het christendom leerde kennen, wat haar zo aansprak in het christendom en hoelang ze reeds christen was. U wist ook niet zeker welke christelijke stroming ze aanhing. Ook wist u bijzonder weinig over haar geloofsactiviteiten. U verklaarde dat ze misschien naar een huiskerk of een bijeenkomst ging maar u was er niet zeker van. Jullie spraken dan ook niet over het christendom (CGVS, p. 12-14). Nochtans woonde u met T. (...) samen en hadden jullie een serieuze relatie van twee jaar waarin er sprake was van vertrouwen (CGVS, p. 11). Dat jullie uit veiligheidsoverwegingen hierover niet spraken, dat T. (...) uw vragen niet wilde beantwoorden en dat ze u niet veel wilde uitleggen omdat u het volgens haar zelf moest uitzoeken door de Bijbel te lezen (CGVS, p. 11-12), kan uw onwetendheid niet rechtvaardigen, aangezien T. (...) blijkbaar de mogelijkheid had om spontaan over haar christelijke overtuigingen te spreken waardoor het kant noch wal raakt dat jullie als geliefden op geen enkele manier over haar bekering konden praten. Overigens kon u met haar wel praten over de islam, over de vele leugens in de islam en over uw intentie om u te bekeren waarop ze blij reageerde (CGVS, p. 11-13). Het is ook zeer merkwaardig dat, indien T. (...) werkelijk christen zou geweest zijn, u haar niet vertelde dat uw zus zich eerder tot het christendom bekeerde (CGVS, p. 13). In alle redelijkheid kan aangenomen worden dat u, wanneer uw partner u toevertrouwde dat ze zich bekeerde, haar verteld zou hebben dat uw zus zich eerder bekeerde en dat ze door problemen in verband met die bekering het land diende te verlaten. Overigens wist u wel dat T.'s (...) ouders zich ook bekeerden (CGVS, p. 19). Doordat T. (...) u kon vertellen dat haar ouders zich ook bekeerden, komt het nog bevreemdender over dat u haar niet vertelde over een bekeerlinge in uw eigen familie. Gelet op uw ontbrekende informatie over het christelijke parcours van uw ex-partner T. (...) en gelet op de merkwaardige vaststelling dat u T. (...) niet eens op de hoogte bracht van de bekering van uw zus, heeft u haar christelijke profiel niet aannemelijk gemaakt waardoor u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat zij u de weg naar het christendom zou hebben getoond.

Het is ook opmerkelijk dat u enerzijds verklaarde dat u nieuwgierig was naar het christendom omdat uw zus zich ook bekeerd had (CGVS, p. 13) maar dat u er desondanks geen enkel idee van had waarom ze besloot om zich te bekeren. U had er immers geen enkel idee van hoe ze het christendom had leren kennen: u verklaarde dat u het haar gevraagd heeft maar dat ze nogal kort antwoordde. U voegde eraan toe dat ze wat psychische problemen heeft en dat u haar daarom niet zo veel vragen over Iran gesteld heeft (CGVS, p. 6; p. 21). Nochtans was u benieuwd naar de reden waarom uw zus zich had bekeerd (CGVS, p. 14). Dat uw zus, met wie u in België contact heeft en met wie u over het christendom spreekt (CGVS, p. 16), u niet zou willen vertellen over de manier waarop ze met het christendom in contact kwam, zelfs al zou ze psychische problemen hebben, slaat nergens op.

Er kan immers aangenomen worden dat de manier waarop een bekeerde tot zijn nieuw geloof is gekomen een evident onderwerp is tussen bekeerde broers en zussen, temeer daar uw zus wel over haar problemen in Iran met u gepraat heeft. Overigens wist u evenmin of er een bepaalde Bijbeltekst of christelijke figuur is die uw zus inspirerend vindt en wat er haar precies in het christendom aansprak (CGVS, p. 7; p. 16; p. 20). Dat de bekering van uw zus voor u een cruciale factor was om u te verdiepen in het christendom maar dat u desondanks niet weet hoe uw zus het christendom leerde kennen en dus waarom ze besloot om zich te bekeren, ondermijnt in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweerde christelijke geloofsinteresse.

Nog is het opmerkelijk dat u verklaarde dat uw geloof sterker werd na het lezen van het verlossingsgebed maar dat u eigenlijk geen enkel idee heeft van wat het verlossingsgebed precies is of hoe zo een verlossingsgebed verloopt (CGVS, p. 3-4). Dat u zich door het lezen van het verlossingsgebed bekeerd voelde, is dan ook hoegenaamd niet aannemelijk. Ook uw verklaring dat u de Bijbel – nochtans bij momenten een heel complex boek – op eigen houtje las zonder er met iemand over te praten, dus zonder enige begeleiding, en dat deze lectuur geen enkele vraag bij u opriep (CGVS, p. 15) komt allesbehalve doorleefd over. Overigens is uw wens om in de toekomst te prediken – u voelt er zich momenteel nog niet klaar voor omdat u nog niet veel informatie heeft - slechts heel moeilijk in overeenstemming te brengen met uw bewering dat u heel de Bijbel gelezen zou hebben (CGVS, p. 16).

Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bekering blijkt ten slotte uit uw ongenueerde verklaringen over uw vroegere en nieuwe godsdienst. U verklaarde dat u niets positiefs gezien had in de

islam (CGVS, p. 5). Deze ongenueanceerde verklaringen over de islam zijn weinig ernstig. Er kan niet aangenomen worden dat u die decennialang leefde onder de moslims, en wiens moeder in de islam gelooft (CGVS, p. 21), de islam enkel met negativiteit, corruptie en geweld zou associëren. Over het christendom daarentegen was u vol lof en zei u dat er uitsluitend positieve kanten zijn. U had geen enkele vorm van kritiek. Waar u de islam slechts associeerde met geweld, associeerde u het christendom enkel met liefde (CGVS, p. 5). Dat u geen enkel negatief punt in het christendom ontwaart, komt evenmin doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, een gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, temeer daar, zoals hierboven vastgesteld werd, u bijzonder kritisch was ten aanzien van de islam en er toch verschillende gelijkenissen zijn tussen het christendom en de islam. Aangezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bekering kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring dat R. (...) een Bijbel bij u aantrof waardoor er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen blijkt tevens uit het feit dat hoewel u na uw vertrek geen contact meer hebt gehad met T. (...) noch nieuws over haar vernomen heeft, u er zonder meer van uitgaat dat zij geen enkel probleem kende of zou kennen. Gevraagd of R. (...) T. (...) verklikt had, verklaarde u in dit verband eerst dat hij haar niet eens kende. Onmiddellijk erna erkende u dat hij van T.'s (...) bestaan afwist. Dat u ervan uitging dat T. (...) geen enkel gevaar loopt terwijl R. (...) een vriend was die vaak bij u thuis over de vloer kwam en die wist dat u met haar samenwoonde, is hoogst opmerkelijk (CGVS, p. 20). Indien uw vriend R. (...) u werkelijk naar het leven stond omdat u zich bekeerde, is het immers niet zo ver gezocht dat hij ook uw vriendin zou lastig vallen. Dat u zich niet eens scheen af te vragen of T. (...), nochtans de persoon die u de weg naar het christendom zou hebben getoond en met wie u een relatie van twee jaar zou hebben gehad, in de problemen was gekomen, ondermijnt dan ook op zich in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw eigen problemen met R. (...). Het is tevens opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u na jullie ruzie over het christendom R. (...) probeerde te bellen maar dat hij niet antwoordde. Vervolgens probeerden ook uw ouders vergeefs R. (...) te contacteren (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat uw moeder hem wel aan de lijn kreeg en dat hij verklaarde dat u uw verdiende staf zou krijgen en opgehangen zou worden (CGVS, p. 11). Dat u de ene keer verklaart dat jullie hem vergeefs probeerden te contacteren en dat u de andere keer verklaart dat jullie hem aan de lijn kregen en dat hij dreigementen uitte is bevreemdend.

Het is ook frappant dat u enerzijds verklaarde dat u honderd procent zeker bent dat R. (...) de autoriteiten in kennis heeft gesteld van uw bekering en dat u anderzijds – gevraagd of de autoriteiten nadien nog pogingen hebben ondernomen om u op te sporen – verklaart dat dat niet het geval was omdat R. (...) zelf op zoek was en u eerst zelf wilde vinden (CGVS, p. 20). Nog is het bevreemdend dat u niets ondernomen heeft om te weten te komen of R. (...) effectief naar de autoriteiten gestapt is. U verklaarde dat zelfs indien u een poging zou ondernemen om zich te informeren, u toch niets zou te weten gekomen zijn (CGVS, p. 22). Dit is een blote bewering. Nochtans kan redelijkerwijs van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees. Dat u desondanks niets heeft ondernomen om te weten te komen of R. (...) u effectief heeft aangegeven bij de autoriteiten hoewel het hier een element betreft dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw asielrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht.

Aangezien uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u uw kerkgang in België situeert in het verlengde van uw beweerde eerdere bekering in Iran en aangezien aan uw bekering in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook danig op de helling te staan. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te verwerven. Dat u in België naar de kerk gaat en bijeenkomsten bijwoont zoals uit het door u neergelegde attest blijkt, en dat u een zekere kennis heeft van het christendom, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u uw activiteiten staft en dat u over kennis beschikt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw bekering dient immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuwgekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Gelet op het voorgaande, blijkt uit niets dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat u als dusdanig zal worden gezien door uw omgeving.

Betreffende uw facebookactiviteiten, die volgens u mogelijks door de autoriteiten werden achterhaald (CGVS, p. 18), en betreffende uw geloofsactiviteiten, die, gelet op het voorgaande een opportunistisch karakter vertonen, kan nog verwezen worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit, gelet op het bovenstaande, evenwel niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Overigens blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Iran uw christelijke berichten op sociale media niet zou kunnen verwijderen.

Wat uw problemen als tattoo-artist betreft kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat dit voor u absoluut geen reden was om uw land te verlaten (CGVS, p. 21). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u nadat u met uw buurvrouw sprak clandestien uw activiteiten kon verderzetten en dat u zonder erg adverteerde op Instagram. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u omwille van uw tattoo-activiteiten hoogstens een boete riskeerde (CGVS, p. 22). Uit het voorgaande kan uiteraard geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Wat de erkenning van uw zus betreft kan opgemerkt worden dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites beoordeeld dient te worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen wat voorafgaat niet ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt niet getwijfeld. Aan uw reisweg, en meer bepaald aan de perikelen die u onderweg ondervond, wordt evenmin getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen “48/3 tot 48/6”, “48/4, §2 b) en c)” en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de motiveringsplicht en van “de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel”.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.4. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Bij terugkeer naar Iran vreest verzoekende partij geëxecuteerd te worden wegens haar bekering tot het christendom. Haar vriend R. zou in Iran op de hoogte zijn gekomen van haar bekering en haar verraden hebben bij de Iraanse autoriteiten (notities CGVS, p. 11 en 22).

2.2.6. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering in Iran en bijgevolg evenmin aan de problemen die zij omwille hiervan zou hebben gekend.

Meer bepaald wordt door verwerende partij gemotiveerd dat:

(A) haar verklaringen over haar bekering tot het christendom ontoereikend zijn, aangezien:

(i) zij het christelijke profiel van haar vriendin T. niet aannemelijk maakt, nu zij niet wist hoe T. het christendom leerde kennen, wat haar zo aansprak in het christendom en hoelang ze reeds christen was en ook niet zeker wist welke christelijke stroming T. aanhing, en zij zodoende evenmin aannemelijk maakt dat T. haar de weg naar het christendom zou hebben getoond,

(ii) zij enerzijds verklaart dat zij nieuwsgierig was naar het christendom omdat haar zus zich ook bekeerd had, maar anderzijds geen enkel idee heeft waarom haar zus besloot om zich tot het christendom te bekeren,

(iii) zij ook verklaart dat haar geloof sterker werd na het lezen van het verlossingsgebed, maar zij geen enkel idee blijkt te hebben van wat het verlossingsgebed precies is of hoe zo een verlossingsgebed precies verloopt,

(iv) haar verklaring dat zij de Bijbel op eigen houtje las zonder er met iemand over te praten, dus zonder enige begeleiding, en dat deze lectuur geen enkele vraag bij haar opriep, allesbehalve doorleefd overkomt,

(v) haar verklaring dat zij in de toekomst wil prediken maar zich er momenteel nog niet klaar voor voelt omdat zij nog niet veel informatie heeft moeilijk in overeenstemming te brengen is met haar bewering dat zij heel de Bijbel gelezen zou hebben, en,

(vi) zij ongenueanceerde verklaringen aflegt over haar vroegere en nieuwe godsdienst, nu zij enerzijds niets positiefs kan zeggen over de islam en anderzijds niets negatiefs kan zeggen over het christendom; en, bijgevolg,

(B) ook haar problemen omwille van haar bekering niet geloofwaardig zijn, temeer nu zij ook hierover incoherente en onaannemelijke verklaringen aflegt, aangezien:

(i) zij er zonder meer van uitgaat dat haar vriendin T. geen enkel probleem kende of zou kennen na haar vertrek, terwijl zij nochtans na haar vertrek geen contact meer heeft gehad met T.,

(ii) zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat zij en haar ouders R. vergeefs probeerden te contacteren na hun ruzie over het christendom, terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaart dat haar moeder hem wel degelijk aan de lijn kreeg waarbij R. dreigementen uitte,

(iii) zij enerzijds stelt zeker te zijn dat R. de autoriteiten inlichtte over haar bekering, maar anderzijds verklaart dat de autoriteiten nog niet gepoogd hebben om haar op te sporen omdat R. zelf op zoek was en haar eerst zelf wilde vinden, en,

(iv) zij evenmin iets ondernomen heeft om te weten te komen of R. effectief naar de autoriteiten gestapt is.

Uit wat volgt blijkt dat door verzoekende partij geen overtuigende argumenten worden aangehaald die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.7. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij er niet in slaagt haar gebrekkige verklaringen over de bekering en geloofsactiviteiten van haar vriendin T. in een ander daglicht te stellen.

Verzoekende partij kan allerm minst volstaan met een verwijzing naar de Iraanse context en het betoog dat een bekering "*binnen de strikt persoonlijke sfeer valt*" om te verklaren waarom zij nauwelijks iets weet over de bekering en geloofsactiviteiten van haar vriendin T. *In casu* houdt het immers geen steek dat haar vriendin T. haar enerzijds wel zou vertellen over haar bekering (notities CGVS, p. 11), doch vervolgens geen verdere toelichting zou willen geven over deze bekering en haar geloofsactiviteiten (notities CGVS, p. 12). Bovendien is het gelet op het feit dat ook verzoekende partij zich nadien tot het christendom bekeerde des te onaannemelijker dat zij niet zouden hebben gesproken over deze zaken, temeer nu zij reeds twee jaar een relatie hadden en samenwoonden (notities CGVS, p. 11 en 20).

Verder acht de Raad het niet ernstig dat verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij wel degelijk weet hoe T. in aanraking kwam met het christendom. Meer bepaald duidt verzoekende partij dienaangaande op haar verklaring dat ook de ouders van T. bekeerd zijn en beweert zij dat T. aldus via haar ouders in contact kwam met het christendom. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud weliswaar aangaf dat ook de ouders van T. bekeerd zijn, doch nergens verklaarde dat T. via hen in contact zou zijn gekomen met het christendom. Zij gaf daarentegen aan dat zij niet wist hoe T. het christendom leerde kennen, aangezien T. hierover niet wilde vertellen (notities CGVS, p. 12). Louter *post factum* beweren dat T. in contact kwam met het christendom via haar ouders, biedt dan ook geen soelaas.

Ook waar verzoekende partij thans in haar verzoekschrift zeker lijkt te zijn dat T. protestants is, wijst de Raad erop dat hiermee geen afbreuk gedaan wordt aan de vaststelling dat zij hiervan allerm minst zeker bleek te zijn tijdens haar persoonlijk onderhoud ("*Welke stroming binnen het christendom hing T. aan? Protestant denk ik.*" (notities CGVS, p. 14)).

2.2.8. Verder kan ook de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij evenmin wist waarom haar zus besloot zich te bekeren niet afdoende verklaard worden door de Iraanse context en de uitleg dat een bekering "*binnen de strikt persoonlijke sfeer valt*". In het licht van de verklaring van verzoekende partij dat zij nog steeds contact heeft met haar zus en dat zij bovendien met haar over het christendom praat (notities CGVS, p. 6 en 16), is het immers allerm minst plausibel dat zij – broer en zus die beiden bekeerd zijn tot het christendom – nauwelijks gesproken zouden hebben over hun bekering en dat haar zus niet veel informatie zou hebben willen geven over de redenen van haar bekering. Waar verzoekende partij dit nog tracht te verklaren door de psychische problemen waarmee haar zus zou kampen, meent de Raad dat dit niet volstaat om te verklaren waarom zij hierover niet gesproken hebben ondanks hun regelmatige contacten.

2.2.9. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat zij wel degelijk kon uitleggen wat een verlossingsgebed is, dat er meerdere verlossingsgebeden bestaan en dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf bijzonder te zijn geraakt door het verlossingsgebed in het Evangelie van Johannes,

bemerkt de Raad evenwel dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekende partij echter niet concreet kon aangeven wat het verlossingsgebed concreet inhield en/of hoe het precies verliep (notities CGVS, p. 3-4). Nochtans mag redelijkerwijze verwacht worden dat zij hiertoe in staat zou zijn, gelet op haar verklaring dat haar geloof sterker is geworden na het lezen van het verlossingsgebed (notities CGVS, p. 3).

2.2.10. Vervolgens voert verzoekende partij nog aan dat het feit dat men de Bijbel heeft uitgelezen, niet betekent dat men zich klaar voelt om te prediken voor andere personen, doch de Raad acht het inconsistent dat verzoekende partij enerzijds meent dat zij nog niet over voldoende informatie beschikt om te gaan prediken doch anderzijds stelt de hele Bijbel te hebben uitgelezen en dat deze lectuur geen vragen bij haar opwierp (notities CGVS, p. 15). Het is dan ook onduidelijk welke informatie verzoekende partij nog meent te ontberen om te kunnen gaan prediken.

2.2.11. Verder werpt verzoekende partij evenmin een ander licht op de vaststelling dat zij ongenueanceerde verklaringen aflegde over haar vroegere en nieuwe godsdienst. Immers beperkt zij zich ertoe te stellen dat zij *“heel concreet en gedetailleerd”* kon uitleggen waarom zij haatgevoelens koestert tegenover de islam, doch doet zij hiermee geen afbreuk aan de vaststelling dat zij over de islam niets positief en over het christendom niets negatief kon zeggen, hetgeen allerminst doorleefd overkomt.

2.2.12. Het loutere gegeven dat verzoekende partij over een zekere kennis van het christendom en de Bijbel beschikt, volstaat evenmin om de door haar voorgehouden bekering in Iran aan te tonen. Immers kunnen dergelijke zaken worden ingestudeerd zonder dat men zich er oprecht voor interesseert. Het loutere gegeven dat verzoekende partij over een zekere kennis over het christendom beschikt doet dan ook geen enkele afbreuk aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit het ongeloofwaardige karakter van haar bekering in Iran blijkt.

2.2.13. Ten slotte worden ook de vastgestelde incoherenties en onaannemelijkheden in haar verklaringen over de problemen die zij zou hebben gekend omwille van haar bekering niet afdoende weerlegd of verklaard door verzoekende partij.

Waar verzoekende partij erop duidt dat T. naar haar ouders verhuisde en dat zij daardoor aannam dat T. geen verdere problemen kende, ziet de Raad niet in hoe het loutere gegeven dat T. naar haar ouderlijk huis verhuisde zou uitsluiten dat R. haar bij de autoriteiten zou verklikken. Dat verzoekende partij er zonder meer van uitgaat dat haar vriendin geen enkel probleem meer kende, terwijl het nochtans niet vergezocht is dat R., die vaak bij haar thuis over de vloer kwam en wist dat verzoekende partij met T. samenwoonde, ook haar vriendin zou lastigvallen, is uiterst bevreemdend.

Verder overtuigt verzoekende partij evenmin waar zij stelt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wegens de korte duur van het interview de kans niet zou hebben gehad om te vermelden dat haar moeder er uiteindelijk wel in slaagde R. te contacteren. Immers blijkt nergens uit de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd (zie administratief dossier, stuk 7, deel ‘DVZ’, vragenlijst CGVS). Dat zij bij vraag 3.5 dan zonder meer verklaart dat haar ouders R. na hun ruzie over het christendom *“tevergeefs”* hadden gecontacteerd, strookt dan ook niet met haar latere verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud waar zij verklaarde dat haar moeder hem wel degelijk aan de lijn kreeg en dat R. toen dreigende taal sprak (notities CGVS, p. 11).

Voorts doet verzoekende partij met de loutere *post-factum* bemerking dat R. *“niet naar de autoriteiten was gestapt toen verzoeker nog in Iran was (...) maar dat hij vandaag zeker naar de autoriteiten is gestapt, aangezien verzoeker het land verlaten heeft”* geen enkele afbreuk aan haar bevreemdende verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud waar zij enerzijds verklaarde er honderd procent zeker van te zijn dat R. de autoriteiten in kennis heeft gesteld van haar bekering (*“Nadat ik zag hoe hij zich gedroeg tijdens de laatste nacht ben ik zeker dat hij me verklikt zal hebben. (...) Hij heeft me bedreigd en gezegd dat hij me zou verklikken, hij heeft het honderd procent gedaan.”* (notities CGVS, p. 20)), doch anderzijds stelde dat de Iraanse autoriteiten nog niets ondernomen hebben om haar op te sporen omdat R. zelf op zoek was en haar eerst zelf wilde vinden.

Wat betreft nog de uitleg dat zij niet gepoogd heeft te weten te komen of R. haar aangegeven heeft bij de autoriteiten omdat zij dan haar familie in gevaar zou brengen, waarbij zij tevens verwijst naar algemene informatie over de risico's die familieleden van bekeerlingen lopen in Iran, wijst de Raad er evenwel op

dat het niet onredelijk is om van verzoekende partij te verwachten dat zij zich met alle middelen, eventueel gebruikmakende van een Iraanse advocaat, zou informeren inzake het feit of R. haar effectief heeft aangegeven bij de Iraanse autoriteiten. Immers betreft dit essentiële informatie die haar zou toelaten een gedegen inschatting te kunnen maken van haar actuele vrees voor vervolging in haar land van herkomst. Dat zij zelfs niet op een discrete wijze gepoogd heeft zich desbetreffend te informeren, wijst dan ook op een grove desinteresse die niet te verenigen valt met de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.2.14. Waar verzoekende partij daarnaast nog de schending aanvoert van artikel 17, § 2 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 omdat zij niet geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, duidt de Raad erop dat voormeld artikel 17, § 2 als volgt luidt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”* De toelichting bij het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt dienen aan de asielzoeker voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken.*

Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen.

De ambtenaar dient de asielzoeker eveneens in de gelegenheid te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag. De ambtenaar draagt slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Voor wat er begrepen dient te worden onder “relevant element”, kan er verwezen worden naar de toelichting bij artikel 48/6 van de wet.

Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.” (Verslag aan de Koning, B.S. 11 juli 2018, p. 55418-55419).

De Raad merkt bovendien nog op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheid in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

2.2.15. Voor het overige dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkungen, het herhalen van (één versie van) reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.16. Gelet op bovenstaande vaststellingen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn standpunt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering in Iran en de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

2.2.17. Verder is de Raad van oordeel dat verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Iran vervolgd zal worden wegens haar (geloofs)activiteiten in België.

Immers worden inzake haar kerkgang en haar facebookactiviteiten volgende pertinente vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing: *“Aangezien uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u uw kerkgang in België situeert in het verlengde van uw beweerdere eerdere bekering in Iran en aangezien aan uw bekering in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook danig op de helling te staan. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te verwerven. Dat u in België naar de kerk gaat en bijeenkomsten bijwoont zoals uit het door u neergelegde attest blijkt, en dat u een zekere kennis heeft van het christendom, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u uw activiteiten staft en dat u over kennis beschikt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw bekering dient immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuwgekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Gelet op het voorgaande, blijkt uit niets dat u zich bij een eventuele*

terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat u als dusdanig zal worden gezien door uw omgeving.

Betreffende uw facebookactiviteiten, die volgens u mogelijks door de autoriteiten werden achterhaald (CGVS, p. 18), en betreffende uw geloofsactiviteiten, die, gelet op het voorgaande een opportunistisch karakter vertonen, kan nog verwezen worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit, gelet op het bovenstaande, evenwel niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Overigens blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Iran uw christelijke berichten op sociale media niet zou kunnen verwijderen.”

Waar verzoekende partij benadrukt dat zij haar religieuze overtuigingen publiek heeft gemaakt via haar Facebookprofiel en dat haar familie, vrienden en kennissen in Iran, en mogelijk ook de Iraanse autoriteiten, op de hoogte zijn van haar bekering, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partij niet aantoonst dat zij louter omwille van de christelijke inhoud op haar Facebookprofiel bij terugkeer naar Iran vervolgd zal worden.

Wat betreft haar vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten, dient immers gewezen te worden op de informatie waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt en waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming, dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet en dat het personen zijn die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – wat *in casu* niet het geval is – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, delen 1 en 2, “COI Focus” betreffende “Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” van 30 maart 2020 en het “DFAT Country Information Report Iran” d.d. 14 april 2020). Bovendien blijkt uit niets dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de christelijke inhoud die zij op haar Facebookprofiel zette, temeer nu zij gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas niet aantoonst dat zij voor haar vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten. Gelet op het onoprechte karakter van haar bekering, kan voorts van haar worden verwacht dat zij bij terugkeer naar Iran haar christelijke berichten op sociale media verwijdt.

In zoverre verzoekende partij haar familie, vrienden en kennissen in Iran vreest, bemerkt de Raad evenwel dat nergens uit blijkt dat verzoekende partij wegens de christelijke inhoud op haar Facebookprofiel reeds concrete problemen kende met andere Iraanse Facebookgebruikers. Er is dan ook niet de minste concrete aanwijzing dat zij gevisieerd wordt, of bij terugkeer gevisieerd zal worden, door personen uit haar omgeving die haar volgen op Facebook en alzo kennisnamen van de christelijke inhoud op haar Facebookprofiel. Waar verzoekende partij stelt dat zij vervolging vreest door de echtgenoot van haar tante die ook haar bekeerde zus bedreigde, bemerkt de Raad dat nergens uit blijkt dat deze persoon op de hoogte is van de christelijke inhoud op haar Facebookprofiel, noch zijn er concrete indicaties dat hij ook haar persoonlijk zou viseren. Nochtans zouden haar ouders nog af en toe contact hebben met de echtgenoot van haar tante (notities CGVS, p. 7), waardoor aangenomen kan worden dat eventuele bedreigingen vanwege deze persoon haar zouden bereiken via haar ouders waarmee zij nog contact heeft (notities CGVS, p. 6). Ten slotte benadrukt de Raad nog dat gelet op haar onoprechte bekering tot het christendom en het duidelijk opportunistisch karakter van haar geloofsactiviteiten in België, niet kan worden aangenomen dat zij zich bij terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten. Derhalve is ook haar verwijzing naar algemene informatie over de situatie voor bekeerlingen in Iran niet dienstig.

2.2.18. Wat betreft nog haar problemen als tattoo-artiest, volgt de Raad verwerende partij waar deze desbetreffend het volgende motiveert: “*Wat uw problemen als tattoo-artist betreft kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat dit voor u absoluut geen reden was om uw land te verlaten (CGVS, p. 21). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u nadat u met uw buurvrouw sprak clandestien uw activiteiten kon verderzetten en dat u zonder erg adverteerde op Instagram. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u omwille van uw tattoo-activiteiten hoogstens een boete riskeerde (CGVS, p. 22). Uit het voorgaande kan uiteraard geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.*”

Verzoekende partij kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie over de risico's die tattoo-artiesten lopen in Iran om aan te tonen dat er in haar hoofd sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op lijden van ernstige schade wegens haar tattoo-activiteiten.

Zulks dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij echter in gebreke blijft. Ook met een loutere verwijzing naar haar verblijf in Europa toont zij niet *in concreto* aan dat zij bij terugkeer naar Iran vervolgd zal worden wegens haar tattoo-activiteiten.

2.2.19. Waar in het verzoekschrift nog benadrukt wordt dat de zus van verzoekende partij erkend is als vluchteling, duidt de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Uit het voorgaande is omstandig gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering tot het christendom, waardoor zij ook niet aannemelijk maakt gelijkaardige problemen te zullen kennen als haar bekeerde zus. Evenmin brengt verzoekende partij concrete gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt louter en alleen op grond van het statuut van haar zus. Verzoekende partij kan zich dan ook niet zonder meer steunen op de erkenning van haar zus teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.2.20. Citerend uit een aantal rapporten van algemene aard, duidt verzoekende partij nog op de huidige politieke situatie in Iran, en in het bijzonder de recente protesten aldaar. Tevens benadrukt zij haar eigen politiek engagement in België, in het bijzonder na de dood van Mahsa Amini.

De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene (politieke) situatie in Iran, en in het bijzonder de recente protesten aldaar, om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Iran dreigt te worden gevisieerd door de Iraanse autoriteiten. Immers dient zij zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij echter in gebreke blijft. Waar zij duidt op haar politiek engagement in België, in het bijzonder na de dood van Mahsa Amini, dient te worden vastgesteld dat zij de berichten en foto's tegen het Iraanse regime waarvan zij gewag maakt en die zij op haar Facebookpagina zou hebben gepubliceerd, niet neerlegt. Evenmin geeft zij enige toelichting over de concrete inhoud van deze berichten en foto's. Zij toont dan ook op geen enkele manier aan dat de inhoud van haar Facebookprofiel van die aard is dat de Iraanse autoriteiten haar zullen beschouwen als een bedreiging en zullen vervolgen. Ook in dit verband dient gewezen te worden op de reeds aangehaalde informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming, dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet en dat het personen zijn die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – wat *in casu* niet het geval is – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit de recente ontwikkelingen in Iran kan op zich niet worden afgeleid dat voormelde informatie inzake de houding van de Iraanse autoriteiten ten aanzien van terugkerende verzoekers om internationale bescherming niet (langer) correct is. Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat het voor haar onoverkomelijk zou zijn om eventuele politiek getinte inhoud van haar Facebookprofiel te verwijderen bij terugkeer naar Iran.

2.2.21. Verder oordeelt de Raad dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten) evenmin een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. In navolging van de commissaris-generaal, duidt de Raad er immers op dat (i) niet getwijfeld wordt aan de identiteit en nationaliteit van verzoekende partij noch aan haar reisweg, en meer bepaald aan de perikelen die zij onderweg ondervond, (ii) het attest van een kanunnik van het bisdom Namen d.d. 25 juli 2022 slechts haar kerkgang en haar intentie om zich te laten dopen staft, doch niet aantoonst dat er sprake is van een oprechte bekering, en (iii) uit het bijgebrachte attest d.d. 28 juli 2022 waarin gesteld wordt dat zij sinds 29 juni 2022 ambulante opgevolgd wordt bij Carda nergens blijkt dat zij niet in staat zou zijn om door de asielinstanties gehoord te worden.

2.2.22. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.23. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.24. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.25. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 9 augustus 2022 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.26. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.27. Betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn, indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.2.28. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT